

Sygn. akt II Cz 426/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Irena Dobosiewicz

Sędzia SO Maria Leszczyńska (spr.)

Sędzia SO Tomasz Adamski

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej**

w B., Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko dłużnicze **M. N.**

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia dłużniczki

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 23 lutego 2015 r. sygn. akt. XII Co 11815/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

2

Sygn. akt II Cz 426/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie z wniosku wierzycieli (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w B., Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z udziałem dłużniczki M. N. o egzekucję świadczenia pieniężnego postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. zwolnił dłużniczkę M. N. od kosztów sądowych w całości, oddalił skargę z dnia 25 sierpnia 2014 r. i z dnia 3 września 2014 r. na protokół opisu i oszacowania ograniczonego prawa rzeczowego, umorzył postępowanie w zakresie skargi z dnia 21 sierpnia 2014 r., tj. na zawiadomienie o terminie opisu i oszacowania, oddalił wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego w części prowadzonej z nieruchomości.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła dłużniczka,.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r. oddalił zażalenie.

Wskazał Sąd, że zarządzeniem doręczonym skarżącej przez podwójne awizo w dniu 6 lutego 2015 r. została ona wezwana do usunięcia braków formalnych zażalenia poprzez własnoręczne podpisanie zażalenia i dołączenie 2 dodatkowych odpisów zażalenia w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia zażalenia.

Zakreślony dłużnicze termin upłynął bezskutecznie w dniu 13 lutego 2015 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił zażalenie.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosła dłużniczka. Twierdziła, że zarządzenie Sądu Rejonowego wzywające do uzupełnienia braków formalnych zażalenia nigdy nie zostało skarżącej doręczone, w szczególności przez podwójne awizo. Twierdziła, że operator obsługujący przesyłki sądowe nigdy nie pozostawia powtórzonego awiza w rejonie zamieszkania skarżącej. Za notorię uznać należy odsetek nieprawidłowości w doręczeniach przesyłek przez (...) Grupę (...). Twierdziła, że możliwa jest reklamacja przesyłki, możliwa niestety tylko dla nadawcy. Domagała się

3

przeprowadzenia dowodu z akt sprawy oraz postępowania reklamacyjnego u operatora pocztowego, a w konsekwencji uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużniczki nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. w razie niemożliwości doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem poczty, operatora publicznego lub innego operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczone w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono wraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie 7 dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Przepis ten wyraźnie wskazuje, że dla skuteczności tzw. doręczenia zastępczego konieczne jest dwukrotne awizowanie przesyłki w stosownym odstępie czasowym.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c, dwukrotne awizowanie przesyłki sądowej stanowi wystarczające spełnienie wymagań dotyczących doręczenia pism sądowych przez pocztę, zapewniając realizację konstytucyjnej zasady prawa do sądu. Kontrola prawidłowości doręczenia dokonywana przez Sąd ma najczęściej charakter pośredni, opiera się bowiem na analizie adnotacji na przesyłce. Ze względu na ważne konsekwencje przewidziane w art. 139 k.p.c. polegające na stworzeniu fikcji doręczenia przesyłki w rzeczywistości nieotrzymanej przez adresata, badanie prawidłowości czynności poczty zawsze wymaga sprawdzenia, czy na przesyłce zostały należycie odzwierciedlone wszystkie czynności przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. i § 9 rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym. Jakiegokolwiek uchybienia w tym zakresie uniemożliwiają przyjęcie, że doręczenie zastępcze jest skuteczne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 1999 r. III CKN 621/99, OSNC 2000/3/52 i z dnia 13 września 2001 r. IV CZ 105/01, Prok. i Praw. 2002/4/44, a także wyrok SN z 17 lutego 2004 r. III CK 226/02 niepubl.).

4

W niniejszej sprawie Sąd nie dostrzegł żadnych uchybień w sposobie doręczenia wezwania do uzupełnienia braków formalnych zażalenia, co nakazuje przyjęcie domniemania skuteczności doręczenia. Domniemanie to może być przez skarżącą obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, jednak w sytuacji prawidłowości czynności poczty, obowiązek obalenia owego domniemania spoczywał na skarżącej, która obowiązkowi temu nie podołała, gołosłownie zarzucając, że awiza nie otrzymała.

Oznacza to, że w sytuacji, gdy kwestia niezachowania terminu jest bezsporna, skarżąca może w zakresie przedmiotowej sprawy złożyć wnioski o przywrócenie terminu. W takim postępowaniu zaś może uprawdopodobnić wszelkimi

dowodami, że awizo przesyłki zawierające wezwanie do uzupełnienia braków zażalenia nie dotarło do niej, a zatem niezachowanie terminu nastąpiło bez jej winy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 388 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.